

Blučina 28.6.2020

Naše cesta k pěstounství nebyla ani krátká, ani přímá, ale zpětně se dá říct, že vše do sebe zapadlo a sedlo si jako prdel na hrnec ☺. Pěstouny jsme se stali bez předchozí rodičovské zkušenosti. Ne, že bychom nechtěli. Chtěli. A moc. Jak se říká: kdo chce, hledá způsob, kdo nechce, hledá důvod. Samozřejmě jsme hledali to první. Jenže žádná z cest nevyšla. I když... znáte to rčení, že všechny cesty vedou do Říma? Nemám tím na mysli původní význam tohoto výroku, kdy první císař říše římské jménem Augustus nechal postavit v pomyslném středu říše tzv. zlatý milník, k němuž se sbíhaly všechny veřejné silnice, ale pozdější metaforickou variantu, že ke kýženému cíli mohou vést různé cesty či způsoby. Stačilo se na to podívat s odstupem a zcela jinou optikou a hle, řešení bylo (celou dobu) tady. Tím řešením bylo pěstounství. To díky němu zkřížila naše cesty jedna malá báječná holčička a my se tak stali šťastnými (náhradními) rodiči. Nebudu zastírat, že kromě pěstounské péče jsme žádali i o osvojení (adopci). O dlouhodobé pěstounské péči jsme nevěděli zhora nic a pozornost jsme na ni zaměřili teprve ve chvíli, kdy jsme na první schůzce na místně příslušném odboru sociálních věcí od velmi vstřícné paní zabývající se náhradní rodinnou péčí získali patřičné informace. Přicházeli jsme s jasnou představou a neočekávaně se ocitli na křižovatce, kdy tu náhle místo jedné byly cesty dvě. Obě však směřovaly k témuž, a to vytvoření náhradní rodiny pro dítě, které z nějakého důvodu ve své původní rodině nemohlo setrvat. A bylo rozhodnuto. Žádost o zařazení do evidence žadatelů vhodných stát se osvojiteli/pěstouny jsme podávali v březnu roku 2017 a zařazení jsme byli v březnu 2018. Co se dělo v mezičase? V kostce, proběhlo u nás doma sociální šetření, doložili jsme požadované dokumenty jako lékařské zprávy o zdravotním stavu a doklad o příjmech, v létě jsme absolvovali požadovanou přípravu a v prosinci nás čekaly pohovory s panem psychologem a také psychologické testy. Ta radost, když pak za několik měsíců došel kýženě očekávaný dokument s obálce s pruhem! Šest měsíců na to zazvonil kouzelný telefon, že jsme byli vybráni jako vhodní pěstouni pro tak a tak starou holčičku a zda se přijdeme seznámit s dokumentací, kde je o malé uvedeno vše podstatné. Hurááá! Byl to dlouhý víkend, od onoho pátečního telefonátu, než nastalo pondělní odpoledne a my po práci spěchali za panem psychologem, aby nás seznámil se spisem. Rozhodli jsme se na místě, že o maličkou máme zájem. Potom to šlo rychle. Seznámení se s malou a i s babi a dědou, což byli pěstouni na přechodnou dobu, kteří ji měli několik měsíců v péči. Navazování kontaktů, budování vztahů, návštěvy u nich, později u nás. Babi nás seznámila se vším, co a jak dělá, na co je malá zvyklá, jaký je denní režim a rovněž jsem s malou začala cvičit Vojtovu metodu, neb se narodila značně předčasně a bylo potřeba zapracovat na tom, aby se dokázala časem postavit na nožičky a zapojovat stejnoměrně i „lenivější“ levou nožku. Dnes už by na ní nikdo nepoznal, že kdysi existoval nějaký problém, vše dohnala, i přes nepříznivou počáteční prognózu, že chodit nebude a zůstane ležet. V tomto ohledu pro ni pěstounka na přechodnou dobu udělala neuvěřitelně moc a jsme jí za to vděční. Od prvotního seznámení uběhly tři měsíce, než k nám malá přišla natrvalo (01/2019). Mimochodem, babi a děda nám zůstali. Malá byla pátým a posledním dítětem, které měli v péči a přáli si zůstat s ní v kontaktu. Jsme za to rádi, nepřišla o již vytvořené vztahy, babi a dědu miluje a oni milují ji, a to, prosím, mají vlastní vnučátka. Jsou to zkrátka lidé s velkým srdcem a bereme je jako součást naší rodiny. Malou přijala bez jakýchkoli výhrad má i manželova rodina a stala se tak právoplatným členem naší velké smečky. Co ještě říct? Náš život je díky pěstounství barevnější a pestřejší, a to nejen díky tomu, že naší doprovázející organizací je Duhová skleněnka (Skleněnka, z.s.). Coby pěstouni máme předepsaný počet hodin, který musíme absolvovat. Loni jsme tak prožili krásný týden v Karlově v Jeseníkách, kdy dopoledne bývalo poutavé školení a děti si převzali do péče skvělí animátoři. Naše malička tam coby nejmladší byla V.I.P. a moc si to užívala. Odpoledne jsme už trávili společně ve třech a jako správná rodina podnikali výlety po okolí. Do podvozku kočárku se vlezla spousta kamínek a šišek, co to naše číslo nasbíralo a spolu s tátou pak v lese sbírali borůvky.

Letos nás čeká jistě neméně krásný týden na Rusavě v Hostýnských vrších. K pěstounství už řeknu jen toliko, že je to pro nás čest dělat mámu a tátu takovému prckovi. Malou milujeme z celého srdce a jsme hrdí na každý její pokrok. A když někdo chválí, že má nádherně modrá očka, říkám, že je má po biologické mamince. Jakmile bude schopna pochopit to, vysvětlíme jí citlivě, jak se věci mají. Není vykořeněná, jen překořeněná. Když k nám přišla, byla skoro ještě semínko a nyní je to malá sazeňka. Zaléváme ji láskou. A ona roste a my rosteme spolu s ní. Jako rodina. A tak to má být.